

ZOMBOR és VIDÉKE.

A BACS-BODROGH-MEGYEI EGYESÜLT ELLENZÉK HIVATALOS POLITIKAI KÖZLÖNYE.

Megjelenik hetenkint kétszer: **Vasárnap és csütörtökön.**

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓHIVATAL:

A bajai utcával szemközti Falcione-féle ház,
hova minden, a lap szellemi és anyagi részét illető közlemények
intézendők és minden díjak fizetendők.

Felolós szerkesztő:

Dr. MOLNÁR GYULA.

Előfizetési árak:

Égész évre 8 frt — Félévre 4 frt — Negyedévre 2 frt.
Néptantóknak egész évre 6 frt. Félévre 3 frt. Negyedévre 1.50.
Egyes szám ára 10 kr.

Előfizetési felhívás.

A „Zombor és Vidéke” a közeleddő évnegyed küszöbén előfizetésre hívja fel a t. közönséget, amely barátja a szabad szónak, amely méltányolni tudja, hogy mily nagy szükség van olyan organumra, mely függetlenül kimondhatja a maga nézetét, s amelynek keze nincs megkötve, mikor a közügyekről mond véleményt, mikor a köztisztviselőket bírálja.

A közönség maga, melynek érdekei mindig nyitva találják hasábjainkat, a közönség legilletékesebb bíránk is. És hogy lapunkat rokonszenvesen fogadja, annak ékeken szóló tanúbizonysága, hogy ezúttal a tizenkettedik évfolyam harmadik negyedére hirdethetünk előfizetési felhívást.

Lapunk politikai iránya ezután is megmarad a régi. Kíméletlenül, de tárgyilagosan, nem a személyt véve célba, hanem az ügyet, fogjuk ezentúl is megbeszélni, megbírálni, ami a vármegye és városunk közviszonyaiban az eszméserőt s a kritikát provokálja.

Rajta leszünk, hogy irodalmi színvonalon álló tárczaközleményeket s bő hírvorlatot is nyújtunk.

A lap terjedelme az új évnegyedtől fogva megnagyobbodik.

A „Zombor és Vidéke” július elsejétől fogva nyolcz oldalon fog megjelenni a fővárosi „Hírlapok” tetszetősebb formájában, s a nagyobb terjedelem módot nyújt rá a szerkesztőségnek, hogy az olvasni valót is megsaporítsa s az anyagot áttekinthetőbben rendezze el.

Az előfizetési ár ennek daczára is marad a régi.

Az előfizetési díjak lapunk homlokán olvashatók.

Tisztelettel kérjük a „Zombor és Vidéke” t. barátait, hogy lapunkat továbbra is támogattni sziveskedjenek.

A „Zombor és Vidéke”
szerkesztősége és kiadóhivatala

Az általános szavazatjog.

(R.) Ma egy hete a munkás gyűlés Budapesten abbéli kívánását fejezte ki, hogy az általános szavazatjogot honosítsák meg nálunk is. A gyűlésen egy-egy szenvedélyesebb szóból is ejtettek ugyan, nagyban és egészben mindazonáltal hasonlíthatatlanul higgadtanban és nagyobb rendben folyt az le, mint akár Bécsben, akár Prágában vagy Brünben, az „oszták Manchester”-ben. E két utóbbi helyen vér is folyt.

Végtere is minálunk az általános szavazatjog való diskusszió mai napság még akadémikus szavata.

Francoziaországban, Németországban meg van már. Anglia, Spanyolország, Dánia és Olaszország közeledik feléje.

Belgiumban pedig egy praktikus alakja nem régebben lett törvényre.

Szó sincs róla: elvégre mi sem fogjuk kikerüldetni és, őszintén szólva, nem is látunk — in abstracto — benne olyatén veszedelmet, amelytől tartanunk kellene.

Hiszen mai napság, mikor — ki direkte, ki indirekte — minden istenadta polgár meg van adóztatva, mikor az általános védkötelesség egyformán súlyosodik a nép minden rétegének vállára, szóval, mikor a köztelherviselés általános, semmi sem méltányosabb, mint, hogy beleszólást engedjünk az ország sorának-dolganak intézésébe minden polgár számára.

S mégis, mindazonáltal — ismételjük — az általános szavazatjog ma még minálunk akadémikus diskusszió. Mennyi mindennek kell történnie, amíg ezt a demokratikus intézményt meghonosíthatjuk!

Igazán anarchizmus az általános szavazatjogról beszélünk addig, amíg a születés előjogára épített olyan főrendiház ül a nyakunkon, amely maradiságával, esőkönyvességével csúfítja teszi az ország legrotationábilisebb törekvéseit.

Igen, a miniszterelnök kinyilatkozta, hogy tisztelőbeesüli a főrendiházat, de a véleményének nem tulajdonít valami nagy jelentőséget.

Hiszen elméletben ez bölcösen is van, nagyon.

Mit fog azonban a miniszterelnök az ő szabadelvű s a mindennapi kenyérhez hasonlóan szükséges reformjaival eszelekedni, ha a méltóságos főrendek méltóztatnak majd magukat megbíesakolni és bővített kiadásban végigjátszani, amit a Tisza Kálmán szükségbeli polgári házasság-javaslatával csináltak?

Wekerle dr. a füstbe akaszthatja javaslatait és — valljuk be — az országra az meglehetősen sovány vizsgatálás, hogy a ministerium a főrendiházban való leszavaztatás ellenére is a kormányon fog maradhatni.

Igaz, a főrendek megpuhítaná, ha a közvélemény olyatén felzúdulása következnék be, amely abbéli féltelmet gerjeszthetne bennük, hogy az ország nagy többsége nem csupán plátói határozathozatalokra, törvényhatósági levelezgetésekre és feliratozgatásokra fog szorítkozni.

De — félünk, nagyon félünk tőle, hogy nem esaló-dunk — ez aligha fog bekövetkezni.

Bármennyire nyilvánvaló legyen is, hogy az államnak az egyházzal szemközt nem szabad a kurtábbat hűznia, bármennyire nyilvánvaló legyen is, hogy a mai házassági jogunk (helyesebben: házassági jogtalanságunk) tarthatatlan: ha a főrendek megkötik magukat, senki sem fogja kivánni, hogy vegyék el erőszakkal, amihet szép szerével nem juthatunk.

És maradni fog minden a régebben, valamig a tények kérlelhetetlen logikája látókká nem teszi a vakokat.

Hát ugyan mit kesergünk általános szavazatjog? Ehhez mindenekelőtt általános irni-olvasni tudás kellene.

Pediglen Makó közelebb vagyjon Jéruzsálemhez, mint mi a műveltség ezen elemi postulatumához.

A „Zombor és Vidéke” tárczaja.

Künn a mezőn. . .

Künn a mezőn virulnak a
Virágok,
Oly boldogok, hogy a nap süt
Rejlok.

En is olyan nagyon boldog
S vig vagyok,
Amióta rózsam szeme
Rám ragyog.

Révész Hugó.

Zsul — Zomborban.

(Prolog-féle a Gabányi—Zilahi-estélyhez.)

— Tartatik f. hó 29-én a színházban. —

A Jászai—Hilgermann, — a Ney—Liedl-művész-társaság után harmadsorban a Gabányi—Zilahi-estély . . .

Némelyik emberünk a fejét csóválja erre s azt mondogatja, hogy: „sok a jóból.”

Pedig valóban úgy van-e?

A rengeteg nyaron át 3—4 művész-estély sok-e?

Nem kéne-e köszönettel adoznunk művészeinknek azért a nemes ötletükért, — hogy megfordítják a példaszót s „a hegy jó Mohamedhez.”

Mindannyian nem láttuk s nem is láthattuk Gabányi Árpádot a kitünő színművészt, az akadémiai pályadíjjal koszorúzott író, s a mindenki által kényeztetett-bebecézt Zsul-t.

De ki is az a Zsul? — fogják faszerte kérdeni, — mert városzerte jól ismerik e nevet.

S vajlon miért is ne tudnák meg faszerte is, hogy ki az a Zsul? Budapest fő- és székváros félmilliónyi lakósa között egyetlen ember Zilahi Gyula, a kinek megadta a népszerűség az a ritka privilegiumot, hogy a „Zsul” névről minden intelligens ember ráismerjen.

S már most mért ne kerekednék föl Apatin, Bezdán, Szivacz,

Kernyaja, Csonoplya és Ns.Militics, hogy szemtől-szemben láthassa egészen közelről ezt a Zsul-t, az imádott Zsul-t a legkedvesebb s legnépszerűbb színművészt, akit művészkörök s a közönség egészen az ölélig kényeztetnek?

Már pedig hiába akarám én leírni, — avagy tollammal lefesteni őt.

Halavány képét adnám csak, akármennyit is írnek róla, mert a ki ismerni akarja, annak látnia — igenis látnia kell Zsul-t. Látni azt a tüzetes tekintetet, azt a villogó gyöngyszemekből álló fogsort, melyen a legnedvesebb mosoly, a legjatszóbb pajzanság ül.

Zsul-ról ne írjon senki ismerttetést, hanem hallgassa meg . . . A nélkül meg nem ismeri.

Persze a falusias föllógás ismét kételylyel rázza a fejét, mikor arról hall, hogy férfi-művész is lehet bájos és kedves.

Mikor ezek az epithetonok állhatatosan a női nem kíséretében szeretnek jelentkezni.

Micsoda bizarr gondolat léfríban keresni báját s kedveséget? Keressük benne a művészt, a felmagasztosítót, a meghatót stb.

Ámde nem úgy van!

Melpomene papjai lelkünk legtitkosabb érzéseit hozzák hullámzásba, de tegyük csak a kezünket a szívünkre s valljuk be, hogy mégis jobb szeretünk kacagzni, mint sírni.

Jokus és Momus pajkoságai elsimitják homlokunk redőit s egy pillanatra elűzik gondjainkat.

S van-e főnségesebb pillanat az ember életében, mint a melyet a gondatlanság gyönyörre teremt meg?

Nos hát!

Zsul ennek a Jokus és Momus istennek a szolgálatába szegődött.

Az a művészte: a mosolyt fakasztani az ajkakon, derüt varázsolni a szivekbe, józú ránkássa hozni a veséket, — egy szóval: kacagtatni!

Zilahi Zsul fölket apostolja az édes, józú mosolyának.

A mihez igen sok színészneked volna, a mire vajmi sokan vállalkoznak is, a mi sok ambítiót csigáz föl a világot jelentő deszkákon, — de vajmi kevésnek sikerül.

Zsul — az isten jókedvében teremtett művésze, a ki bír azzal a varázsigével, a mely átszarmasztja a mosolyt ajkáról-ajkra, — a mely a derü villam-flüdműt egy pillanatra szét-ozsztatja az ábrázolatok egész tömegén.

Honnan vette azt a csodás erőt?

A szép külső, a simpatikus vonások, a megjelenésben rejő báj, a hang zengzetes volta, vagy az a vakító fehér fogor?

Mi köt le bennünket elsöben is?

Miért kísérjük oly örömmel a játékat?

Minderre egy felelet van s ez: a művészet!

Ez az a titokteljes erő, a mely érzéseinket harmonikus összerezgezza hozzá, ez az a bűvő, mely belopózik a szívünkbe s rögtön lelkes jó barátokká varázsol bennünket, a kik tapsolnak, s éjjenek, olykor egészen az extasis legmagasabb fokáig.

Ehhez járul még az is, hogy Zsul a temperamentumának megfelelő szerepökben a dramairó részéről is igen jó ajánló levelet visz a színpadra.

Ő az a jó fiú, a ki egy kissé ügyetlen, egy kissé felszeg, egy kissé batortalan, akadozó, — de olyan sikerült alak, olyan kedves gyámoltalanság, — ő az a „natur-bursch”, a szeles, kotnyeles, lábatlan, henczögő ficusur, — akin annyi humoros vonás van, a kit olyan jól esik kinevetni ott a színpadon, elleldekezve arról, hogy itt-ott önmagukat nevetjük ki.

Az ő maszka mindig vidám, jókedvű, eleven, friss, kedélyes és vállalkozó.

Ő az, a ki minden ostobaságra kész, minden dologra vállalkozik, s a kinek felsülési a legkedvesebb scenák s a legharsogóbb kacajok felidőzi.

Itt-ott lyrai ömlengések özőlenek le ajkairól. Szerelmes a fiú legtöbbször . . .

A szerelme ez a nagy komédiás gyurja, faragja, idomítja Zsul-t a sokféle situációknak megfelelő figurává.

Olyan igazán szerelmes s olyan eleven elpanaszolja baját, Vele élünk, osztczunk bánatában s miközben mosolyra fakaszt, kedvünk volna egy könyvet is hullajtani érette.

De mért mondom is én mindent?

